

SKARLÁT BETŰ

Tisza Denise emlékére

Nem folytatta velünk az általánost, nem is tanult tovább, sem Párizsban a Sacré Coeurben, sem Genfben a református lánykollégiumban. Ki tudta mondani végül a néma H-t. Nem lett a parasztasszonyok felcsere Szarvason, sem festő, mint Zichy gróf felesége, Bolza grófnő. A félénk kislány, Denise-Döniz nem táncolt négyest, palotást soha.

Tejfehér bőre volt és nagy, zöld szeme, s ha jól emlékszem, gesztenyebarna, félhosszú haja. Hatodikban férfi osztályfőnökünk lett. Mindnyájan beleszerettünk. Ő már nem ismerte. Minden lány tetszeni akart a fiatal, mint később kiderült, tébécés férfinak. Miért lett volna éppen ő kivétel? Neki talán bevallja, hogy fél.

El is vitték a családot a Hortobágyra, ötvenegy nyarán, ha jól emlékszem. Talán megrugdosták és leköpdösték őket a megszégyenítésükre kivezényelt helybeliek, ahogyan rokonainkat, a nyolcvanéves Preszly házaspárt Vácott. De hogy istállóban laknak? És markot kell szedniük a tűző napon a lázas gyerekeknek?

Hogy skarlátbetűvé állnak össze a kiütések a homlokán? – Országos járvány volt, kórházban feküdtem én is. Anyámat egy üvegfalon át láttam, és követelődtem, hogy vigyenek haza. Az istálló szalmájára biztosan visszavágyott ő is, de nem kellett sokáig várakoznia. *A szíve vitte el*, mondták a szüleim, még hozzátették, hogy *jobb így*.

Ha ugyan ő volt, aki meghalt, és nem a testvére, Mária, mert akkor Lajos Kálmán másik gyermekére vonatkozik, amit a néma H-ról állítottam, azaz, hogy kimondta végül a *halál* szót, ami bátor dolog egy gyerektől. Ha elhiszi, hogy van feltámadás, azért, mert elfogadta a be nem láthatót. S ha nem hiszi el – mert nem akart elszomorítani senkit.